

Συνέντευξη στη ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΚΟΝΤΑΡΑΚΗ

Αφροδίτη Κρασά

Ντιζάινερ, Λονδίνο

«Τα λεφτά δεν αγοράζουν το καλό γούστο»

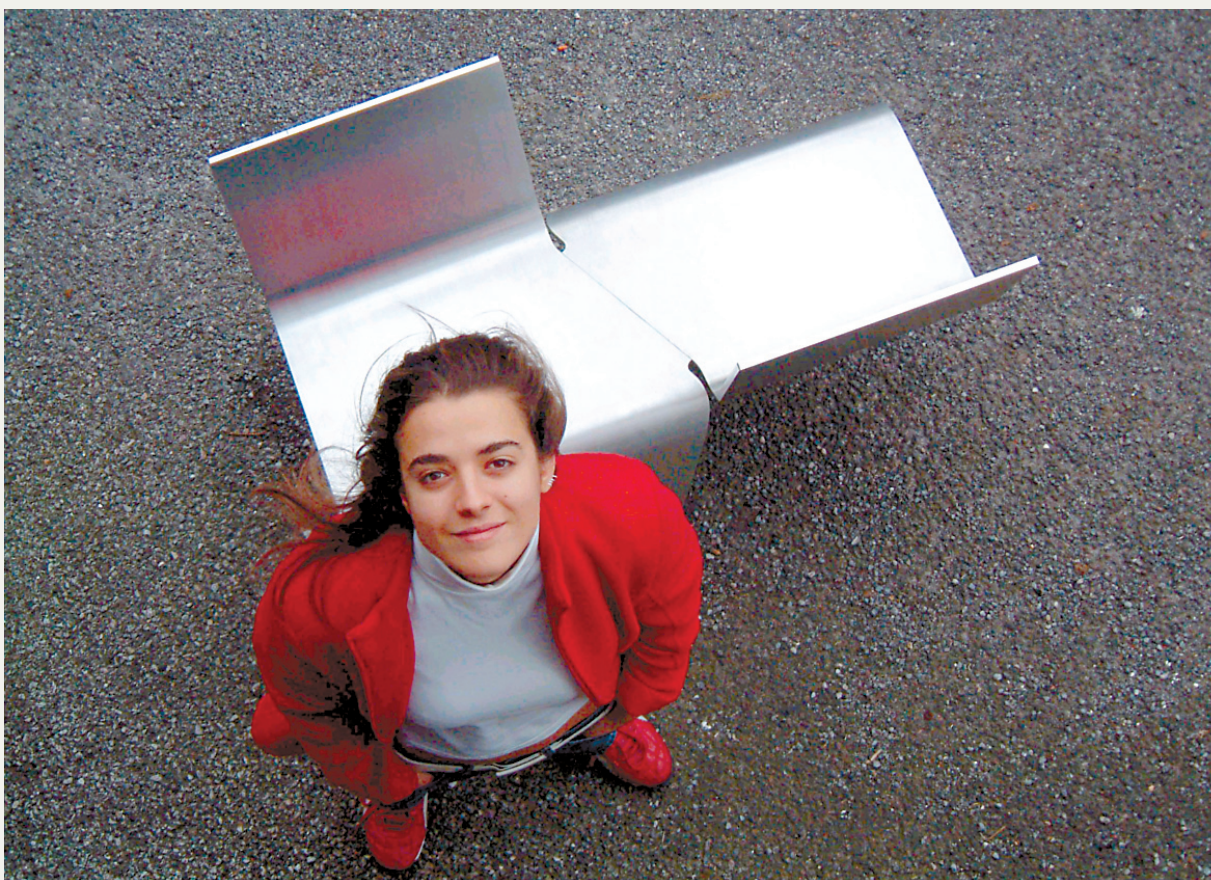
Συνέβαιναν διαρκώς απρόοπτα. Από το πρώτο ραντεβού μέχρι την ημέρα που μιλήσαμε πέρασαν εβδομάδες, αφού ενδιάμεσα η μία ανατροπή διαδεχόταν την άλλη. Από λάθος συνεννόηση μέχρι έκρηξη ηφαιστείου. Κάπου μεταξύ Λονδίνου και Μιλάνου και μετά από δεκάδες μηνύματα στο ηλεκτρονικό ταχυδρομείο, καταφέραμε τελικά να τα πούμε. Ελαφρώς αγχωμένη, καθώς το απροσδόκητο δεν ταιριάζει σε μια οργανωτική ντιζάινερ όπως εκείνη, χαλαρώνει όσο η κουβέντα εξελίσσεται.

«Στην προηγούμενη ζωή μου πρέπει να ήμουν Γερμανίδα», λέει σαρκάζοντας την πειθαρχημένη φύση της. Η βραχνάδα στη φωνή της ξαφνιάζει σε σχέση με τη νεανική φυσιολογία της και αυτό δεν είναι η μόνη έκπληξη που επιφυλάσσει στο συνομιλήτή της. Αν και μόλις τριάντα έξι ετών, κατάφερε να επιβληθεί στο ανδροκρατούμενο σύμπαν του ευρωπαϊκού ντιζάιν, ενώ τα φαινομενικά εύθραυστα χέρια της επιβάλλονται με θαυμαστή δύναμη σε υλικά σκληρά και κρύα, όπως το γυαλί και το ατσάλι.

Δεν επιστρέφω. Η Αφροδίτη Κρασά έχει αναδειχθεί σε μία από τις πλέον περιζήτητες και ελπιδοφόρες παρουσίες στον τομέα της. Γεννήθηκε στο Λονδίνο, ένα χρόνο μετά η οικογένειά της επέστρεψε στην Ελλάδα και πέρασαν δεκάξι χρόνια για να ταξιδέψει και πάλι στη βρετανική πρωτεύουσα. Λίγο μετά την αποφοίτησή της από το Central Saint Martins College, έπεισε τους στρυφνούς αλλά κορυφαίους σχεδιαστές Seymour και Powell να προσλάβουν γυναίκα σχεδιάστρια για πρώτη φορά στην εταιρεία τους.

Το 1999 έγινε δεκτή στη Βασιλική Ακαδημία Τεχνών, όπου σπούδασε Βιομηχανικό Σχέδιο, και το 2002 ιδρύει τη δική της εταιρεία με πελάτες παγκόσμιες φίρμες. Παράλληλα, ξαναγύρισε στο κολλέγιο, αλλά πλέον ως καθηγήτρια. Τίποτα από τα παραπάνω δεν θα είχε συμβεί αν η Αφροδίτη ζούσε ακόμα εδώ.

«Δεν θα είχα καμία ευκαιρία» παραδέχεται και ομολογεί πως έρχεται συχνά, αλλά μόνο για διακοπές. «Για μόνιμη εγκατάσταση δεν το σκέφτομαι». Τη θλίβουν όσα διαβάζει στις εφημερίδες. «Δεν ακούμε τίποτα ευχάριστο. Ας μην κατηγορούμε μόνον τις κυβερνήσεις. Όλοι φέρουμε μερίδιο ευθύνης».

Ελλάδα, ώστε να τη φαντάστηκε και εν τέλει να την αποτύπωσε σε ένα υπέροχο και εξαιρετικά οικείο σύνολο: Ένα μαρμαρίνο τραπεζάκι καφενείου με μεταλλικά πόδια και ψάθινες, πλεκτές καρέκλες. «Υλικά ταπεινά, σχεδιασμένα με ειλικρίνεια για ένα λαό κοινωνικό που ξέρει να ζει έξω από τους τέσσερις τοίχους».

Βρίσκει εξωφρενική την ιδέα να αγοράζει κάποιος ντιζαϊνάτα κομμάτια έναντι αρκετών χιλιάδων λιρών, μόνο και μόνο για να τα επιδεικνύει. «Το θεωρώ γελοίο. Ελπίζω πως ο κόσμος είναι πιο έξυπνος. Τα λεφτά δεν αγοράζουν το καλό γούστο, αν και δεν χρειάζεται να καταλήξουμε σε αφορισμούς. Η κουλτούρα είναι ανώτερη του γούστου και ανεξάρτητη της μόρφωσης ή της οικονομικής άνεσης. Ένας ψαράς με ανοικτό μυαλό μπορεί να σε εκπλήξει με την ευρηματικότητά του. Έχω γνωρίσει πλούσιους με βαθιά κουλτούρα και πανεπιστημιακούς σκέτα τούβλα».

Καλό σημείο να τη ρωτήσω για τις διαφορές της εκπαίδευσης ανάμεσα στις δύο χώρες. Η διπλή εμπειρία της αποτελεί ασφαλές βαρόμετρο, αλλά η απάντησή της γκρεμίζει την προσδοκία μου. «Σιχαινόμουν τα σχολικά χρόνια στην Αθήνα και να φανταστείς ότι πήγαινα σε κάποιο από τα λεγόμενα “καλά” σχολεία. Στην Ελλάδα δεν πιστεύουν στους νέους. Δεν ήθελα να πηγαίνω στο μάθημα, εν αντιθέσει με τα πανεπιστημιακά μου χρόνια στο Λονδίνο, όπου διάβαζα από το πρωί έως το βράδυ. Στην Αγγλία δεν έχουν κόμπλεξ».

Ζωή δίχως σχέδιο. Αν και εξαιρετικά οργανωτική, η νεαρή ντιζάινερ διαθέτει τη σοφία να μην προγραμματίζει για το απώτερο μέλλον. «Το πλάνο μου φθάνει τρεις μήνες μπροστά. Οτιδήποτε περισσότερο το θεωρώ αλαζονικό. Όσο και να το πολεμάω, παραδέχομαι ότι η ζωή δεν έχει σχέδιο!» Ηθική, τουλάχιστον, έχει ή υποκύπτει άνευ όρων στην αισθητική των αψηγάδιαστων κτιρίων, των αστραφτερών αυτοκινήτων και των εκλεπτυσμένων επίπλων;

«Μην πυροβολείτε την αισθητική, γιατί έχει τη δύναμη να αλλάζει την ψυχοσύνθεσή μας. Σαφώς δεν πρέπει να είναι υπεράνω της ηθικής, αλλά ας είμαστε ειλικρινείς. Μας ελκύει η ομορφιά» απαντά δίχως δεύτερη σκέψη. «Δεν μιλώ για τραγικά τέλεια πρόσωπα με τόνους μακιγιάζ. Ένα αρχέγονο ένστικτο μάς οδηγεί να επιλέγουμε υγιείς, περιποιημένους ανθρώπους».

Με ακρίβεια λείζερ. Επιδαπέδια φωτιστικά στραμμένα στον τοίχο, δαχτυλίδια-σφραγίδες, τραπέζια εξωτερικού χώρου που απορροφούν την ηλιακή ενέργεια ακόμα και άψογα διακοσμημένα εστιατόρια περιλαμβάνονται στις ευφάνταστες δημιουργίες της. Οι μετρημένες με ακρίβεια λείζερ διαστάσεις των σχεδίων της δεν ακυρώνουν την πλαστικότητα του τελικού αποτελέσματος, αποκαλύπτοντας τις πολλαπλές εκφάνσεις του πληθωρικού ταλέντου της.

«Το ντιζάιν είναι επικοινωνία. Οφείλεις να προνοήσεις όχι για τον πελάτη σου, αλλά για εκείνους που θα ξαπλώσουν στο κρεβάτι που δημιουργήσες» εξηγεί, αλλά στην ερώτηση πώς παραμένει πρακτικός ένας καθρέφτης που κρέμεται από το ταβάνι, παραθέτει τη δική της εκδοχή.

Τραπεζάκι καφενείου. «Θα συμφωνήσω ότι καλό, αλλά άβολο δεν υπάρχει. Ίσως ανακαλύψετε και δικά μου σχέδια που δεν είναι απόλυτα λειτουργικά, όμως τι σημαίνει αυτό; Δεν χρειάζεται να κάθεται στην πιο αναπαυτική πολυθρόνα, αν σου προσφέρει ψυχολογική ανάταση και χαράζει ένα χαμόγελο στα χείλη σου. Η τέχνη τη χρήση έχει; Καμία. Όμως, μας είναι απαραίτητη».

Από τις πρώτες συμβουλές που δέχθηκε ήταν να μην ερωτευτεί ποτέ τη δουλειά της. Την ακολουθεί απαρέγκλιτα. «Δένομαι με τους ανθρώπους, όχι με τα αντικείμενα» ξεκαθαρίζει. Όταν δεν χαλαρώνει στο βικτοριανού στιλ σπίτι της, ανεβαίνει στη βέσπα της και συναντιέται με τους φίλους της στο «Paneri», ένα ελληνοκυπριακό εστιατόριο στα βόρεια προάστια του Λονδίνου. Ίσως εκεί, κάποιο βράδυ, να αναπόλησε τόσο την

Η ΕΛΛΑΔΑ ΜΕΣΑ ΜΟΥ

ΕΙΚΟΝΑ: Μπλε ουρανός, άσπρα σπίτια

ΗΧΟΣ: Κορναρίσματα

ΜΥΡΩΔΙΑ: Θυμάρι

ΓΕΥΣΗ: Αλμύρα

ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑ: Τρέλα

ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ: Η Μελίνα Μερκούρη

ΛΕΞΗ: Ντομπροσύνη

ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΗ: Καταστρέψαμε

το περιβάλλον μας